אנגעפירט פונ'ם לערער פארבאנד פון די אידישע וועלטלאכע שולן אין וויניפעג

יאנקעלע שטעלט אפ די ווינט-מיל

(פון דער סעריע "דאס אינגעלע יאנקעלע")
פון פאליק זאלף

15

פרילינג. דער שני איז שוין צוגאנגען. א נייע וועלט איז געבארן געווארן — א פרילינגס וועלט. דא און דארט האבן זיך שוין באוויזן פון דער נאסער ערד ארויס גרינינקע גרעזעלאך און האבן צום הימל ארויפגעקוקט. ואיף די ביימער האבן פויגלען געצוויטשערט מיט פרייד און געזאנג, וואס זיי זיינען שוין פטור געווארן פון דעם בייזן קאלטן ווינטער. אלץ האט זיך געפרייט. אלעמען איז געווען גוט. נאר דאס אינגעלע יאנקעלע וואס איז אין דרויסן געשטאנען און געקוקט, איז געווען עפעס טרויעריק; ער האט ניט געהאט מיט וועמען זיך צו שפילן.

האט דאס אינגעלע יאנקעלע גענומען טראכטן און קלערן, וואס טוט מען מיט זיך. ביז ס'איז אים איינגעפאלן גאר א פלאן צו גיין צום פעטער פישל, דעם מילנער, וואס וואוינט ווייט אויסערן שטעטל און האלט א ווינט-מיל. האט יאנקעלע לאנג ניט געטראכט, ניט געמאכט קיין גרויסע שהיות, קיינעם ניט דערציילט וואוהין ער גייט. גענומען א שטעקל אין דער האנט און ווי א גרויסער זיך געלאזן אין וועג אריין.

דאס שטעטל האט זיך געבאדן אין בלאטע און אויך אין זונען-שטראלן וואס האבן אראפגעשאסן פון דער הויך מיט א פריידיקן אנזאג, אז דער ליבער קינדערשער יום-טוב — דער זומער, גייט קומען. פאר די הייזער זיינען געשטאנען קליינע אינגעלאך, מיט רויטע נעזעלאך, וואס דער קאלטער ווינטער האט זיי אויסגעפרארן. זיי האבן געוואונקען צו יאנקעלען, אים גערופן, אבער יאנקעלע האט זיך ניט געוואלט אפשטעלן. ער האט זיך געאיילט צום פעטער פישל דעם מילנער.

דעם פעטער פישלס מיל, אן אלטע, א זקנה, שוין פון כמה יארן, איז זיך געשטאנען איינע אליין אין ברייטן, פרייען פעלד, ווייט אפגערוקט פון די קליינע שטעטלשע הייזער. האט אויסגעזעען ווי א פארלארענע, א פארגעסענע פון אלעמען, וועמען מען האט איבערגעלאזן איינע אליין צווישן ווייטע פעלדער. דערפאר אבער ווען די צעלאזענע ווינטן פון די פרייע פעלדער פלעגן קומען צוררייסן אויף זייער געשפאן און זיך אוועקזעצן רייטנדיק אויף די שפיצן פליגל פון דער מיל, פלעגט דאמאלסט די אלטיטשקע, די מיל, גאר אפלעבן און לאזן פון זיך הערן ווייט ארום.

יאנקעלע האט זיך דערנענטערט צו דער מיל. דערזעענדיק ווי די פליגל דרייען זיך אויף און אפ, פאטשן מיט די לאנגע הילצערנע הענט, ווילן איינער דעם אנדערן דעריאגן; כאפט איין פליגל און אנטלויפט אין דער הויך און פאנגט אן נאכיאגן זיין שכן פליגל, וואס האט אים אקארשט נאכגעיאגט, ביז עס קומט צו דער ערד און מען הויבט אים אן ווידער נאכיאגן . . . איז יאנקעלע געבליבן שטיין א פארגאפטער; געקוקט מיט גרויסע אויגן צו די פליגל פון דער מיל און ניט געקאנט אפרייסן זיינע בליקן פון דער וואונדערלאכער שפיל.

האט זיך יאנקעלען אויך פארוואלט אביסל א שפיל טאן זיך מיט די פליגל. "מען דארף פרואוון פארהאלטן דעם פליגל, ניט לאזן גיין ווייטער, זעען וואס דערפון וועט זיין". — האט יאנקעלע געטראכט. און גענומען צורוקן זיך אלין נענטער צו די פליגל. און הינטער אים האט זיך אויך מיט גערוקט ווי מיט קליינע פיסעלאך דער חשק, אים צוגערעדט, צואיילנדיק אים, ער זאל וואס גיכער נעמען זיך פאר דער ארבעט, מורא האבנדיק, טאמער וועט יאנקעלע חרטה האבן: — נו, יאנקעלע, — האט אים דער חשק צוגעטריבן, — זיי ניט קיין שרעקעדיקער. האט טאקע יאנקעלע מיטאמאל דערפילט ביי זיך ווי ער איז שטארק און גרויס געווארן, ווי ער וואלט באמת טאקע אויסגעוואקסן געווארן אין א שטארקן ריז.

האט יאנקעלע א כאפ געטאן דאס שטעקל, אויסגעשטרעקט די האנט און פארשטעלט מיט'ן שטעקל דעם וועג פאר'ן פליגל. איז דאך אבער דער פליגל געווען שטארק גענוג ווי א פליגל פון א ווינט מיל קאן זיין, האט ער געגעבן אזא שטארקן האסטיקן קלאפ דעם שטעקל, אז דאס שטעקל האט זיך א ריס געטאן פון יאנקעלעס האנט און איז פארפלויגן עט-ווייט, ווייט, ווי א פעדערל. פון דעם שטארקן קלאפ האט אזש יאנקעלען וויי געטאן די האנט, ווי מוראשקעס וואלטן אים גענומען בייסן.

האט עס יאנקעלען שטארק פארדראסן, וואס דער פליגל האט אים אזוי שלעכט באהאנדלט, ווי ער וואלט זיך מיט אים גערייצט. איז שוין יאנקעלע אויך געווארן צערייצט און געפרואווט נאך אמאל מיט'ן זעלבן שטעקעלע פארהאלטן דעם פליגל. האט דער פליגל ווידער א זעץ געטאן דעם שטעקל, עס ארויסגעקלאפט פון זיין האנט און עס פארווארפן נאך ווייטער.

האט זיך יאנקעלע גאר פאר'עקשנ'ט. זיין חשק, זיין אמביציע אפצושטעלן דעם פליגל האט זיך אין אים צעברענט אלץ שטארקער און גרעסער. האט ער אנגעהויבן די שפיל מיט'ן שטעקעלע איבער'חזר'ן נאך אמאל און נאך אמאל ביז ער האט פארגעסן וואו ער איז און מיט וועמען ער שפילט זיך.

דערווייל האט זיך אנגעיאגט א פליגל מיט א רעש און א געפילדער און א ברום געטאן אויף זיין לשון: "מיר מאלן קארן, מאלן מעל, ברויט פאר אייך, און דו קליינער יונגאטש ווילסטו אונז דעם וועג פארשטעלן! אזא העזה, ווארט אקארשט, מיר וועלן דיר ווייזן, ווער מיר זיינען". האט דער שמאלצער, פארשייטער פליגל זיך פאר'גנב'עט הינטער יאנקעלעס פלייצע און געגעבן אים מיטאמאל א כאפ, א לאפ ביי א פאלע פון זיין מאנטל און איז מיט אים אוועקגעפלויגן.

דער פעטער פישל, א הויכער, מיט א ברייטער בארד, איינגאנצן א ווייסער פון מעל, וואס האט די גאנצע צייט געהאוועט און געשאטן מעל אין די זעקלאך, האט פלוצלונג דערהערט א געשריי מיט א מאדנעם קוויטש. איז ער ארויסגעלאפן זעען, וואס איז דארטן אזוינס געשעען. ערשט ער האט דערזען ווי עפעס א לעבעדיקע זאך מיט הענטלאך און פיסלאך ווארפט זיך אין דערהויך אויפ'ן שפיץ פליגל, ווי א הון אין די נעגל פון א רויב-פויגל. האט זיך פעטער פישל, כאטש אזא גרויסער און שטארקער, זיך אויך דערשראקן און אנגעהויבן שרייען גוואלד! אבער באלד האט ער געכאפט א גרויסן שווערן פלאקן און מיט אלע כוחות גענומען נאכלויפן נאך דעם ווינט-פליגל. ער האט דעם פלאקן א ווארף געטאן, געטראפן אין דעם ריכטיקן ארט און די ווינט-מיל האט זיך גלייך אפגעשטעלט.

דער פעטער פישל האט אראפגענומען יאנקעלען פון פליגל, א'קאלטן, א צעשראקענעם מיט א טויט בלאסן פנים און אים געבראכט צו דער מומע פעשען אין שטוב אריין. די מומע פעשע האט אים אין בעט געלייגט, מיט ווארימע פוכקע קישנס אים ארומגעדעקט — צו דערווארימען זיין קאלטן לייב. און גלייך גענומען ראטעווען יאנקעלען מיט אירע אייגענע רפואות: זאלבן, שמיראכצן אזעלכע, געמאכט פון גראזן, וואס וואקסן זומער ביים פעטער פישל אין פעלד.

יאנקעלע איז איינגעשלאפן מיט א שווערן שלאף. זיינע ליפן האבן זיך באוועגט, געמורמלט עפעס, ווי ער וואלט גערעדט צו עמיצן. ס'האט זיך אים געקלעמט: ער ראיז אין פעלד, קלייבט שטיינדלאך. פלוצלונג איז מיט א שטורעם אראפגעפלויגן פון דער הויך, פונ'ם הימל, א מאדנע שרעקלאכע חיה, מיט משונה'דיקע גרויסע פליגל. אים א כאפ געטאן מיט אירע שארפע שפיציקע נעגל ביי די האר און איז מיט אים אוועקגעפלויגן עט-ווייט, ווייט אין דער הויך. ער וויל שרייען, רופן, בעטן, מען זאל אים ראטעווען קאן ער ניט. וויל ער וויינען, קאן ער אויך ניט, ער קאן דעם אטעם ניט כאפן. און די ווילדע חיה מיט די גרויסע פליגל פאטשט אין דער לופט, און פליט אלץ העכער און העכער; אט איז זי שוין מיט אים ביי די שווארצע וואלקנס. עס ווערט אים קאלט. עס ווערט נאכט. פינסטער. אט זעט ער דוכט זיך, די מאמע שטייט אונטן מיט אויסגעשטרעקטע הענט. זי וויל אים העלפן, קאן זי אבער ניט דערלאנגען. וויינט די מאמע און ברעכט מיט די הענט. וויל ער אויך וויינען, לאזט אים ניט דער ווינט. ער פארשטעלט אים דאס מויל. ראנגלט ער זיך מיט ביידן: מיט דער בייזער חיה און אויך מיט דעם ווילדן ווינט. ער שרייט מיט אלע כחות, ביז די געפליגלטע חיה לאזט אים אפ. תיכף הייבט ער אן צו פאלן פון דער ווייטער הויך. ער פאלט אזוי גיך ווי א שטיין. ער האט מורא אט-אט, ער וועט זיך צעקלאפן, ער וועט נאך אריינפאלן ערגעץ וואו אין וואסער אריין. פאנגט ער ווידער אן צו שרייען מיט אלע כחות: מאמע! מאמע! ראטעוועט מיך! — ביז ער האט זיך אליין אויפגעוועקט פון שלאף.

איז צוגעלאפן די מומע פעשע האט דריי מאל אויסגעשפיגן, א שמייכל געטאן און געזאגט: — שא, יאנקעלע, שרעק זיך ניט, ס'איז צום גוטן; בלויז א חלום געווען, גוט וואס דו קאנסט שוין ריידן. און איר מיט דער פאטשיילע דעם שווייס פון זיין פנים אפגעווישט.

יאנקעלע האט געעפנט די אויגן, זיך ארומגעקוקט מיט שרעק; ער האט ניט געוואוסט וואו ער איז און וואס מיט אים האט פאסירט. ער האט זיך געוואלט אן עפעס דערמאנען, האט ער אבער ניט געקאנט. ווי אלין וואלט פון אים ערגעץ אוועקגעפלויגן. האט ער אנגעהויבן זיך ווידער ארומצוקוקן, זוכן עפעס, ווי ער וואלט פארלארן א טייערע זאך. ער האט דערזען זיין מאמען מיט א בלאסן פנים, מיט פארוויינטע אויגן, שטיין לעבן זיין בעט. האט געמורמלט מיט אירע בלייכע ליפן ווי צו זיך אליין: א, מיין געפונענעם קינד, קינד מיינס, דו ביסט מיר א געפונענעם קינד . . .

מעשה'לאך פון לעוו טאלסטאי

דער דעמב און דער נוסבוים

אן אלטער דעמב האט פארלארן א ניסל אונטער א נוסבוים. דער נוסבוים האט געזאגט צום דעמב: — צי דען איז דיר ווייניק פלאץ אונטער דיינע אייגענע צווייגן? ווארף דיינע נים אויף א פרייען פלאץ, דא איז מיר זייער ענג און איך אליין צעווארף אויך ניט מיינע נים, נאר גיב זיי אוועק די מענשן.

— איך לעב צוויי הונדערט יאר — האט געזאגט דער דעמב — און דער דעמב וואס וועט קומען פון דעם ניסל, וועט אויך אזויפיל לעבן.

דער נוסבוים איז אין כעס געווארן און האט געזאגט: — וועל איך דיין דעמבל דערשטיקן און ער וועט אפילו קיין דריי טעג ניט דורכלעבן.

דער דעמב האט גארניט געענטפערט און געהייסן זיין זון וואקסן.

דער נוסבוים איז אנגעקוואלן, האט געפלאצט, מיט איין שפראץ זיך איינגעווארצלט אין דער ערד און דעם אנדערן געלאזן אין דער הויך ארויפצו.

—(:־:)—

דער טשערעט און דער איילבירטבוים

דער איילבירטבוים און דער טשערעט האבן זיך געאמפערט וועגן דעם, ווער פון זיי ס'איז מעכטיקער און שטארקער. דער איילבירטבוים האט געלאכט פון טשערעט, פארוואס ער בויגט זיך פאר יעדן ווינט.

דער טשערעט האט געשוויגן.

ס'איז געקומען א שטורעמווינט. דער טשערעט האט זיך געוויגט און געווארפן, געבויגן זיך צו דער ערד — און גאנץ געבליבן, דער איילבירטבוים האט זיך געשטעלט אנטקעגן ווינט מיט די צווייגן און איז צעבראכן געווארן.

—(:־:)—

דינע פעדים

איינער האט באשטעלט ביי א שפינערן דינע פעדים. די שפינערן האט עס אויסגעשפינט. דער באשטעלער האט אבער געזאגט, אז די פעדים זיינען ניט גוט, אז ער דארף די דינסטע פעדים.

— אויב זיי זיינען פאר אייך ניט דין, — האט די שפינערן געזאגט, — נאט אייך אנדערע. און זי האט אנגעוויזן אויף א פוסטן ארט.

דער באשטעלער האט געזאגט, אז ער זעט גארנישט ניט.

האט אים די שפינערן געענטפערט: — דערפאר זעסטו גארניט, ווייל זיי זיינען זייער דין. איך אליין זע אויך ניט.

דער נאר האט זיך דערפרייט, האט באצאלט פאר די און באשטעלט נאך פון די זעלביקע.

—(:־:)—

דער לייב, דער אייזל און דער פוקס

א לייב, אן אייזל און א פוקס זיינען ארום אויף געיעג און האבן געפאנגען פיל חיות. דער לייב האט געבעטן דעם אייזל פארטיילן די רויב. דער אייזל האט אלץ פארטיילט אין דריי גלייכע טיילן און געזאגט: — נעמט זיך אייך!

דעם לייב איז אבער אזא פארטיילונג ניט געפעלן געווארן. ער האט צעריסן דעם אייזל און געבעטן דעם פוקס איבערטיילן.

דער פוקס האט אלץ צונויפגענומען אין איין קופע און פאר זיך איבערגעלאזן נאר א קליין ביסעלע.

דער לייב האט א קוק געטאן און געזאגט: — פיין! ווער האט דאס דיר אויסגעלערנט אזוי גוט צו פארטיילן?

— די מעשה מיט'ן אייזל — האט דער פוקס געענטפערט.

לידער

ניסן

אליעזר שינדלער

א וואסערל, געוואקסן העכער
איבער גרינע פרילינג ברעגן,
טראגט עס מיט זיך ריטלעך, צווייגן,
גיך אין ווייטע פרעמדע וועגן.

טרעפט עס דארט שטילע שטעטלאך,
אלטע גרויע פוסטע מילן . . .
זעט — פון דערפער קומען קינדער
זיך מיט שיפעלאך צו שפילן . . .

—(::)—

אכט קליינע ברידער . .

פון אלף כץ

אכט קליינע ברידער
פון א גרויסן פלאם
זינגען שטומע לידער
פון א בראוון שטאם.

פון א שטאם פון קרינער,
מוטיק און געטריי,
און פון שמאלצע זינגער
איבער שקלאפעריי.

אכט שטומע עדות,
אייער ליכט דערמאנט
אן די עלטער-זיידע'ס
פון א ווייטן לאנד.

—(:־:)—

קאץ און מויז

(פאבל) פון י. ה. ראראשיצקי

א שווארצע קאץ
מיט נעגלדיקע פיסלאך קליינע,
א כאפערן נאר איינע,
איז ביינאכט אין שטוב
ארומגעלאפן עפעס צו דערשנאפן.
און קריכנדיק
און זוכנדיק
ארום פון אלע זייטן —
האט א מייזל זיך באוויזן איר פון ווייטן.
און — צאפ!
א שפרונג, א כאפ!
און איינגעפרעסט
אין אירע קאצן-נעגל ליגט די מויז
און בעט:
— אוי, זאג מיין חטא
און הער מיך אויף צו שטיקן.
— הער, —
זאגט די קאץ און לייגט די מויז אויפן רוקן
— דיין חטא איז גרויס:
דו האסט מיין באלעבאס הויז
בא'גנב'עט היינט —
זיין פלייש, זיין ברויט אים אויפגעפרעסן.
און פארגעסן
האסטו, גנב איינער, אז איך,
זיין טרייער קנעכט,
וועל אין הויז קיין עולה ניט פארטראגן!
און דערפאר
וועט זיין דיין שכר
צו שטארבן.
— שטארבן? זשיפעט קוים די מויז —
אט פאר די קרישקעלאך ברויט,
וואס איך האב צונויפגעקליבן אין הויז
ניט דיינע —
צו ראטעווען פון הונגער-טויט
די פיצעלאך, מיינע,
וואס קאנען זיך אליין נאך ניט דערנערן...
דערבארעם זיך
און לא'מיך זיי צום לעצטן מאל פארזארגן,
צום לעצטן מאל זיי דריקן צו מיין הארץ
און מארגן
בין איך דיינע, איך שווער, אז מארגן —
— האסט אפשר רעכט —
געענטפערט האט די קאץ, — נאר שלעכט
איך קען ניט לעבן מיט דיין ווארט . . .
און אויפ'ן ארט
די מויז דערווארגן.

———

גראבנדיק די נעגל טיפער אין איר פעל,
געשוואוירן האט די קאץ:
— מויז,
איך שווער דיר צו —
איך וועל
די קינדער דיינע אויך פארזארגן . . .

צוויי חכמים

(א כינעזיש מעשה'לע)

איינער האט אמאל אנגעטאן שיך ניט צום פאר: איינער — מיט א דיקער, דעם צווייטן מיט א דינער זויל . . .

אונטערוועגנס איז אים איין פוס געווען העכער, דער צווייטער — נידעריקער. פארשטייט זיך, אז אזוי צו גיין איז ניט געווען קיין גרויס תענוג . . .

דער פארשוין האט זיך שטארק געוואונדערט און געטענה'ט: — פון וואנען נעמט זיך דאס וואס איך האב היינט איין פוס א קירצערן און איינעם א לענגערן? מן הסתם איז דער וועג ניט גלאט.

פארבייגייער האבן אים געזאגט, אז די שיך זיינען ניט צום פאר. האט ער ענטלאך אהיים געשיקט א משרת נאך די ריכטיקע שיך.

דער משרת זיינער האט זיך לאנג געזאמט און איז סוף-כל-סוף צוריקגעקומען מיט ליידיקן.

— וואו זיינען די שיך? — האט געפרעגט דער באלעבאס אומגעדולדיק.

— ניט נויטיק די שיך צו בייטן — האט דער דינער געענטפערט טאמעוואטע, — די צוויי שיך אין דער היים זיינען אויך ניט צו דער פאר: איינער — מיט א דינער זויל, דער צווייטער — מיט א דיקער . . .

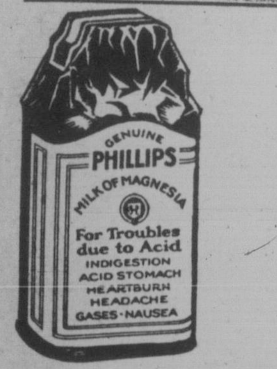

ווען שמערצן קומען

צוויי שטונדן נאכן עסן

וואס א סך מענשן רופן אומפארדייאונג מיינט עס זייער אפט איבערפלוס פון זויערקייט אין מאגן. די נערוון פון מאגן זיינען געווארן איבער-סטימולירט און די שפייז ווערט זויער. די אויסבעסערונג איז אלקאליי וואס נעטראליזירט זויערקייט מאמענטאל. און די בעסטע אלקאליי וואס איז באוואוסט צו דער מעדיצינישער וויסנשאפט איז פילפס מילך אף מאגנעזיא. דאס איז פארבליבן דער סטאנדארד מיט דאקטוירים אין פארלויף פון די 50 יאר זינט עס איז דערפונדן געווארן.

איין לעפל פון דעם דאזיקן ניט שעדלאכן, טעמ'לאזן אלקאליי אין וואסער וועט נעטראליזירן מאמענטאל א סך מאל אזוי פיל זויערקייט. און די סימפטאמען פארשווינדן מאמענטאל. איר וועט קיינמאל ניט געברויכן גראבע מעטאדן ווען איר וועט איין מאל שטודירן די גוטסקייט פון דעם. גייט קויפט א קליינע פלעשל צו פרוואוון.

זייט זיכער צו קויפן די ריכטיקע פיליפס מילך אף מאגנעזיא. דאס איז בען פון דאקטוירים פאר 50 יאר אין קארעגירן איבערפלוס פון זויערקייט. יעדע פלעשל אנטהאלט פולשטענדיקע איינצעלהייטן — ביי יעדן דראגיסט.

ווריקאס אלסערס, רינענדע וואונדן, עקזעמא און אלע אנדערע הויט קראנקהייטן געהיילט, ווייל איר ארבעט. לייכטע זעלבסט היים באהאנדלונג. גענוצט מיט אויסגעצייכנטן דערפאלג פאר א סך יארן וואו אלע אנדערע רפואות האבן ניט געהאלפן. א סך באשטעטיקונגען. שרייבט צו:

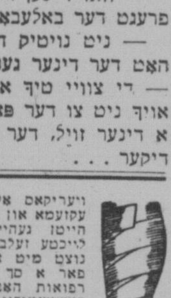

NURSE DENCKER
610½ Portage Ave.
WINNIPEG

מרס. סטאק, ביעלר, מאנ., שרייבט: "אייער מעדיצין האט געטאן וואונדער פאר מיר. דער אלסער האט זיך געבעסערט נאכ'ן ערשטן מאל אנווענדן דעם אינטמענט. איך קאן אויך ארבעטן ניט אויסרייסן מיין דאנקבארקייט א.א.וו.

Reliance
Ink

100 פראצענט קענעדיען
די טינט אויף וועלכער איר קענט זיך פארלאזן.

איר זארגט זיך אומזיסט!

ווענן דער פראגע וואו צו עסן פסח. איר קאנט באקומען די בעסטע

פסח'דיקע מאלצייטן

אין

לעווינס כשר רעסטאראן

47—49 מארטא סט.

בלויז די סאמע פרישע און בעסטע פראדוקטן ווערן גענוצט אין אונזערע מאלצייטן און שטריינג כשר בהשגחת הרב י. י. כהנאוויטש

ליכטיקע ריינע צימערן פאר געסט מיט דער בעסטער באדינונג

פאר חתונות, פארטיעס, באנקעטן און א. וו. האבן מיר די פיינסטע אקאמאדיישאן מיט א טאנץ פלאר פאר 100 פארלאך

מיר שטעלן צו-מאלצייטן פאר אלע אונטערנעמונגען אויך אויסער אונזער איינענעם פלאץ

Levin's Commercial
Kosher Restaurant
47-49 MARTHA ST. PH. 25 219

ביזנעס מענשן!

פרובירט אונזערע
כשר'ע האט דאגס
בלויז 5 סענט יעדער
פריש יעדן טאג
אלע סארטן כשר'ע סענדוויטשעס
געשמאקע לייכטע לאנטשעס
אלע פרוכטן אין סעזאן
HOME
FRUIT & CONFECTIONERY
572 Main Street

אויפמערקזאם!

מיר פיקסן אלערליי פוירניטשור.
מיר גאראנטירן פאר דער ריפעירינג
N. H. UPHOLSTERING SHOP
& all kinds of furniture repairing
219 Selkirk Ave. Natan Heller, prop
Phone 52 116

זעט אונזערע נייע ספרינג סחורות
א גרויסער אויסוואל פון וואס אויסצוקלייבן
Dominion Furniture Co.,
Limited
499 NOTRE DAME AVENUE
PHONES: 86 195 — 87 873

האנאר ראל-קאל קאמפיין
זונטאג 27-טן אפריל

אן עהרען-רוף צו די אידישע פרויען
פון וויניפעג און מערב קאנאדע

קאנט איר אפשפארן $1 צו העלפן דעם אידישן בית יתומים? טוט א קוק אויף דעם בילד? בלויז איין דאלאר שטייט צווישן איך און דעם מיידעלע.

ס'זיינען פאראן 100 פאר'יתומ'טע אינגלאך און מיידלאך אין בית יתומים

די אידישע פרוי ווערט גערופן צו טאן איר פליכט.
די היים וועלכע באשיצט די דאזיקע קליינע קינדערלאך, ליידט איצט פון א שווערן חוב. די אידישע פרוי האט זיך אונטערגענומען צו העלפן באפרייען די היים פון דער דאזיקער לאסט.

ווען איר זיך אפזאגן פון צו העלפן?

טראכט וועגן דעם ווען איר גרייט זיך פאר פסח — און העלפט:

טראכט ניט צו לאנג, טוט עס באלד!

שיקט אריין באלד אייער דאלאר (און מער אויב איר קאנט) צום אידישן בית-יתומים. באצייכנט עס פאר דעם "האנאר ראל קאל" און איר וועט באקומען א שיינעם סערטיפיקאט.

דער קאמפיין וועט זיך אנפאנגען אין וויניפעג, עדמאנטאן, רעדזשיינע, וואנקאווער, קאלגארי און סאסקאטון

זונטאג, 27טן אפריל

די אידישע פרוי וועט טאן איר פליכט!